

A woman in a blue historical costume with gold embroidery and a red beaded trim. She is holding a sword with a silver blade and a dark hilt. She is wearing a large, ornate silver cross necklace and a ring on her finger. The background is dark blue.

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

V OČIACH
POMSTITEĽA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Kristína Brestenská 2022
Cover Design © Barbara Baloghová 2022
Cover Photo © 2022
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2413-6

*S obrovskou vďakou venujem
ľuďom z vydavateľstva
Slovenský spisovateľ,
ktorí sú zanietení pre svoju prácu
a ktorí mi umožnili splniť si
svoj veľký sen.*

Ostrov Eigg, Škótsko
16. storočie

Prológ

Už šiesty deň žila a skrývala sa v tajnej jaskyni za stenou z vodopádu. Skalný masív na pobreží, drsný, nedotknuteľný a večný, sa stal jej domovom. Jej živobytie sa oklieštilo na koreničky a byliny z lesa. Skromné zásoby jačmeňa a sušených húb, z ktorých si pripravovala kaše, minula za dva dni. Z úkrytu vychádzala ešte pred brieždením a obživu hľadala skôr, ako mohla na ostrove naďabiť na iných ľuďí. Ale už si zvykla, byliny za každým zbierala pred východom slnka a po ostrove sa pohybovala popamäti.

Jar však stále neprichádzala, zem zostávala premrznutá a skúpa na nový život. Voda prýštiaca z vodopádu bola ľadová, zavše si ju nabrala do dlaní a čakala, kým sa trochu oteplí, aby ju mohla vypíť. Vždy bola štíhla, no za posledné dni pochudla ešte väčšmi a strácala silu. Nevedela, ako dlho to vydrží...

Zubaté poludňajšie slnko, čo sa na okamih predralo cez sivé brnenie mrakov a zatrblietalo sa v pramienkoch vody, ju lákalo vykuknúť von. Prešmykla sa úzkym vchodom jaskyne a pritláčajúc sa ku skalám, aby ju vodopád celú nezamáčal, vyšla na svetlo. Zvyčajne

počula škriekať vtáky, na ostrove hniezdili mnohé druhy, no dnes všade vládlo stiesňujúce ticho. Iba morské vlny tlmene špliechali a vodopád tajomne zurčal.

Otočila sa k východnej časti ostrova, kde ešte pred pár dňami stála jej chatrč, a v hrudi ucítila tupú bolesť. K slzám ju dohnal jedine pocit nespravodlivosti a krivdy. Proti nim totiž nedokázala bojovať. Tlak na prste ľavej ruky ju prinútil skloniť zrak. Krúžok na ňom bol ako okov, bol klamstvom, bol zradou, bol krutosťou. Trasúc sa na celom tele si ho sňala z prsta a šmarila do vlín, ktoré ho vzali medzi seba. Ale tlak na jej hrudi ani ťažoba v jej srdci nezmizli.

Potom obrátila hlavu na západ, zrak jej padol na šíre more a srdce jej zamrelo. Rýchlo ich zrátala. Bolo ich šesť. Na obzore sa črtalo šesť veľkých jednosťažňových lodí s veslami, plné mužov a smerujúce k ostrovu. Tak sa roztriasla, že keď chvatne vykročila späť k jaskyni, pošmykla sa a odrela si nohu. Preplazila sa po skalách za vodopád, hoci lode boli ešte veľmi vzdialené a z palúb ju posádka nemohla zahliadnuť. Zaliezla hlboko do útrov jaskyne, učupila sa v šere k skalnej stene, objala si nohy a vystrašene čakala. Strhla sa pri akomkoľvek náznaku zvuku.

O niekoľko minút sa v nej však ozvalo svedomie. Hoci jej ľudia z ostrova ublížili, uvrhli ju do života v úkryte, nemohla ich predsa nechať nevedomky čakať na smrť. Stačilo, že cítila vinu za smrť tých šiestich mužov... Prudko sa postavila a zamierila k východu. Ak bude rýchlejšia než lode, zabehne aspoň k pevnosti a varuje mužov, aby boli pripravení na boj. No len čo sa priblížila k vode, doľahol k nej krik.

„Na vlastné uši som počul tú bosorku tvrdiť, že na západnej strane ostrova objavila jaskyňu za vodopádom!“

„Tam budeme v bezpečí pred tými zlosynmi!“

„Nenájdu nás! Vzdajú sa a odplávajú preč.“

„Už musíme byť blízko, počujem zurčať vodu!“

Zachytila sa rukou o skalú, pretože sa jej zatmelo pred očami, dýchala prudko a plytko. Hlasy silneli, vrava bola čoraz jasnejšia. Na rozhodnutie mala len niekoľko krátkych okamihov. Blížia sa k jej úkrytu, ale ako...

Svet sa s ňou zatočil.

Sama v ten osudný večer v sieni vyriekla, že objavila na ostrove jaskyňu... Vedeli o nej a teraz k nej utekali, aby sa ukryli pred pomstiteľmi. Mala iba dve možnosti – zostať a dúfať, že ostrovanov hrozba smrti obmäkčí a dovoľia jej ukryť sa v jaskyni spolu s nimi, alebo utiecť, kým je čas, a vyhnúť sa tak ďalšiemu lynčovaniu. Spomenula si na deň, keď videla zo svojej chatrče stúpať dym, a uvedomila si, že od ostrovanov nemôže čakať súcit. Nie, kým poslúchajú Dougalla Bana.

Prešmykla sa popri ľadovej vode vodopádu a začala sa škriabať po skalách až na samý vrchol masívu, v ktorom bola jaskyňa ukrytá. Zástup ľudí sa priblížil, už ich počula tesne za chrbtom. Keď sa celá doráňaná napokon vyštverala nahor, ľahla si na brucho, aby ju nezazreli.

„Tam je vodopád!“ zakričal ktosi.

„Je za ním jaskyňa? Ty, prejdi cez vodu a zisti, čo je na druhej strane.“ Bol to starý Dougall. Keď po niekoľkých dňoch opäť začula jeho zloprajný hlas, žalúdok jej zovrela úzkosť.

„Rýchlo, ak lode oboplávajú tamten výbežok, zbadajú nás!“ Dougallov hlas bol zlostný a desivý ako v to hrozné ráno, ktoré rozhodlo o jej nútenom ukrývaní sa až do konca života.

„Je tam jaskyňa, všetci za mnou!“ zvolal niekto víťazoslávne a ľudia sa začali hrnúť a postrkovať dovnútra.

„Nemárnite čas, lode sú blízko!“ prenikli k nej hlasy

vyplašených žien, ale aj mužov, ktorí sa namiesto toho, aby sa so zbraňou v ruke postavili početnému nepriateľovi, utekali schovať do jaskyne.

Až keď si bola istá, že všetci zaliezli dnu, vstala a sama sa rozbehla nájsť si náhradnú skrýšu. Pozrela zhora na pás lesa a chytró premýšľala, či v ňom dakedy videla miesto, ktoré by jej teraz dobre poslúžilo. Ak však nájazdníci nikoho nenájdu v domoch ani v pevnosti, pravdepodobne sa vyberú práve tam. Uvedomovala si, že musí vyhútať inú skrýšu, ale bola príliš rozrušená, aby dokázala pokojne uvažovať. Bezprizorne blúdiac po hrebeni masívu napokon objavila skalný previs. V skutočnosti to bola len malá diera, no v nič lepšie dúfať nemohla. Štvornožky vliezla do úkrytu, sadla si na tvrdú zem, chrbtom sa oprela o skalú a roztrasene striehla.

Pravú ruku si rozrezala, keď sa škriabala na masív, z rany jemne vyvierala krv, no strach jej nedovolil ošetriť si ju. Desila sa najmenšieho zvuku, aj vlastného dychu, sledovala sivé mraky, plachtiace po pochmúrnom, čoraz tmavšom nebi.

Zmrklo sa, deň sa chýlil ku koncu. Koľko času preteklo, kým sa v úkryte triasla v obave o svoj život? Jedna hodina? Šesť? Keď už si namýšľala, že ju pred pomstiteľom ukryje noc a konečne si vydýchne, zbadala čižmy. Sebavedomé kroky smerovali k jej úkrytu.

Lode a hordy bojovníkov na palubách mohli znameňať iba jedno. Krvnú pomstu. Vedela to.

Krvavou dlaňou si prekryla ústa, aby ju neprezradil vlastný dych. Dusila sa hrôzou, akú dosiaľ nezažila. Keď sa muž väčšmi priblížil, vydesenými očami putovala po jeho tele, od zablatených topánok cez svalnaté stehná až k opasku. Letmo zahliadla dýku aj sekeru.

Muž zastal a hodnú chvíľu sa vôbec nepohol, potom položil dľaň na rukoväť dýky. Takmer vykrikla.

Zrak nechala prikovaný k jeho pásu, bála sa, že ak ho zdvihne vyššie, zistí, že hľadá rovno na ňu. Ochromovala ju myšlienka, že si ju v tmavej diere všimol, že odhalil jej skrýšu a čaká na okamih pomsty.

Napokon ju zradil nedostatok pevnej vôle a zadívala sa mu do tváre. Keby si rukou pevne nezakrývala ústa, vyšiel by jej z nich priškrtený výkrik.

Pozeral sa priamo na ňu.

Stál rozkročený, hruď sa mu vzdúvala v ostrom rytme a civel na ňu bez pohybu, akoby vrástol do zeme, akoby chcel vybičovať jej strach až na pokraj šialenstva.

Vedela, že sa práve pozerá do tváre vlastnému vrahovi. Posol jej smrti vyzeral ako pekný mladý muž s ostro rezanými črtami, hnedo-červenými vlasmi, hustým obočím a tenkým nosom, so širokým čelom a s neurčitými modro-zelenými očami.

Aké zvláštne oči...

Hľadala v nich štipku zľutovania, kvapku súcitu alebo odraz dobrého srdca, no videla len tvrdosť bez emócií a kruté odhodlanie.

Drsná skala jej odierala kožu na chrbte, neustále sa chvela. Nenazdajky sa nad jej hlavou zošuchol kameň a zosunul do priepasti. Jemné ťukanie doplnil zvuk krokov. V tej chvíli od nej muž prudko odvrátil tvár a zahľadel sa do diaľky na vlniace sa more.

„Hej, Alexander, našiel si niečo, videl si niekoho?“ prenikol k nej vzdialený mužský hlas.

Alexander. Tak sa teda volá jej vrah. Všimla si, ako mu stuhla čeľusť aj ako sa mu pod prudkým nádychom ešte väčšmi rozšíril hrudník. A keď napokon otvoril ústa, vedela, že nadišiel jej koniec...

Pred ôsmimi dňami

1

Svit luny sa odrážal v prevaľujúcich sa vlnách a osvetľoval škriekajúce čajky na brehu ostrova. Na piesočnej pláži ich biele perie, čo si naprávali zobákmi, priam žiarilo. Boli trochu zbabelé, vždy zaleteli len tak ďaleko, aby mali pevninu na dohľad.

Nessa tíško sedela na skale, triasla sa od zimy a sledovala vtáky, keď jej zrak padol na osamotenú čajku. Podľa všetkého bola súčasťou krdľa, ale držala sa bokom, netlačila sa k ostatným, aby sa zohriala ich teplotom. A možno bola iba príliš slabá, aby zniesla ich útoky. Vyzerala ako mláďa, zmätené a stratené.

Aj ona sa cítila ako tá čajka, žila v spoločenstve iných ľudí, a predsa k nim nepatrila, bola osamelá, rástla ako drevo v hore. Rovnako bola priveľmi zbabelá, aby sa pokúsila niečo zmeniť, aby sadla do malého rybárskeho člna a odplávala z tohto ostrova, kde prežila celý život poznačený niečím, čo nemohla nikdy ovplyvniť. Prijala svoj osud taký, aký bol. Nič iné nepoznala, svet rozprestierajúci sa ďaleko za morom znel iba ako rozprávka. Ostrov ležiaci niekde v hmlistej diaľke ľudia nazývali Skye. Ostrov mrakov a mágie – počula o ňom všelijaké príbehy, no nevedela, ktoré sa zakladali na pravde a ktoré boli len výplodom ľudskej fantázie.

Eigg bol malý ostrov. Vyzeral vraj ako srdce – zelené srdce uprostred mora. Ukrýval sa na ňom jediný hostinec, kde sa začal jej príbeh. Jej matka bola miestna pobehlica, krásna chudobná sirota, ktorej hostinský poskyto-

val strechu nad hlavou a jedlo za to, že obsluhovala osamelých mužov – a veru nemala núdzu o prácu. Dlhé roky nepočala dieťa, ľudia o nej rozprávali, že je jalová, ale pravda bola kdesi inde... Jedného dňa predsa len ofarchavela, no krutý osud jej nedoprial okamih vytúženého šťastia, po akom tak veľmi túžila. Preto sa nemluvňa, čo priviedla na svet, dostalo k rybárovi, ktorý sa zľutoval nad nevinným životom.

Keď Nessa podrástla, rybár jej prezradil, že jej matka zomrela rok po tom, ako si ju od nej vzal. Vyrozprával jej všetko, čo dokázala pochopiť a čo potrebovala vedieť, aby poznala svoj pôvod. Uchovala si v pamäti každý rozhovor, každú zmienku o matke a z času na čas sa zamýšľala, či práve rybár nie je jej otcom, keď sa zľutoval nad jej životom. Jedného dňa napokon nabrala odvalu spýtať sa ho na to, zaprisahal sa však, že jeho noha nikdy neprekročila prah hostinca.

Keď mala Nessa štrnásť rokov, sedela na rovnakom mieste ako dnes v noci a sledovala rybára, nahadzujúceho na mori siete. Nebo bolo tmavé, takmer čierne, vo vzduchu visela búrka. Kdesi už akiste zúrila. Niekedy lovili v mori, inokedy v riekach harpúnami. No v ten temný, zamračený deň neulovili nič, a tak nahadzovali siete až do súmraku v nádeji, že sa na tom čosi zmení. Keď sa podvečer vracali bez úlovku nazad do svojej chatrče, zazreli na kamenistom pobreží naplavené kusy dreva a ľudské telo bez známok života.

„Stroskotanec,“ zamrmal rybár a rozbehol sa k nemu. Nessa zostala stáť ďalej od brehu, upierajúc pred seba ustráchané tmavohnedé oči.

V ten večer sa z dcéry pobehlice, na ktorú všetci okrem rybára ukazovali prstom, stalo dievča, ktoré začali volať Poklad ostrova Eigg.

Škrekot vtákov pripomínajúci výsmech ju vytrhol zo spomienok. Posledný raz sa pozrela na osamotenú čajku, čo ešte vždy nenabrala odvahu priblížiť sa ku krdľu, a odovzdane sa postavila. Veľký mesiac vystúpil nad stromy, chýbali dve noci do splnu. Od toho okamihu ich nebude tráviť na pobreží s čajkami ani v chatrči, ktorá jej zostala, keď rybár pred rokom skonal na starobu. Bude žiť v najprepychovejšom príbytku na ostrove, bude si vkladáť do úst najlepšie jedlá a v noci, keď si splní manželskú povinnosť, potichu vzlykať do vankúša.

Spamäti, za pomoci svitu luny, sa vrátila k drevenej chatrči blízko jednej z pláží južného pobrežia. Popravde to bola menšia chyža s udupanou hlinou namiesto podlahy, uprostred ktorej stálo malé ohnisko s kotlinou, vedľa dverí posteľ vystlaná slamou a oproti nej drevený stôl s polorozpadnutou stoličkou. Druhá stolička – rybárova – sa dávno zlomila. Pod stolom bola hlboko v zemi vyhlbená diera zakrytá drevenými doskami, kde skladovala plodiny. Dve steny lemovali police s niekoľkými hlinenými krčiažkami. Ostatné riady boli drevené. V rohu spočívali naskladané prútené koše a harpúny a zvyšné steny pokrývali rybárske siete. Vysoko nad oknom Nessa natiahla lano na sušenie zväzkov bylín.

Keď sa priblížila k obydlIU, zabľačala ovca. Na noc ju zatvárala do malej ohrady, cez deň ju nechala voľne spásať zelené úbočia za chatrčou. Nebála sa o ňu, patrila k múdremu plemenu, ktoré priviezli na škótske ostrovy Vikingovia v začiatkoch osídľovania. Bola jednota v pohybe a striehla na nebezpečenstvo v podobe orlov. Nikdy sa nezatúlala ďaleko, nikdy sa jej noha nezachytila v skalách, nikdy nezašla príliš vysoko, aby sa stala dostupnou pre dravé vtáky.

„To som ja,“ tíško sa jej prihovorila Nessa a vkročila do tmavej chatrče. Sviečku používala iba výnimočne, všetku prácu sa snažila dokončiť ešte počas dňa, a keď sa zmrklo, vyšla von a zababušená do teplej vlnenej šatky čakala, kým vyjde mesiac. Niektoré noci prese-
dela nad útesmi celé hodiny, vstrebávala neodmys-
liteľné poryvy vetra a špliechanie vln o skaly, dívala sa na obraz hviezd a ani sama pred sebou si netrúfla pri-
znať, že dúfa v zázrak. To boli jediné chvíle, keď si do-
volila nečinne sedieť a snívať, pretože ráno, ešte skôr,
než prvý lúč slnka vykukol nad obzor, bola opäť na no-
hách. Rybár ju neučil snívať o nemožnom, naučil ju
prežiť.

Dlho sa bezvýsledne prehadzovala v posteli. Kvárili ju obavy z nadchádzajúcich udalostí, ale nedovolila si nariekať ani sa sťažovať, so všetkým súhlasila dobro-
voľne, aby mala možnosť byť naďalej nápomocná. Iba to ju naplňalo šťastím, iba to jej vyplňalo dni samoty po tom, čo ju rybár opustil.

Obrátila sa na druhý bok, tvrdý slamník ju tlačil na bedrách. Zo spomienok sa jej vynoril teplý úsmev mní-
cha, ktorého rybár v tú noc polomŕtveho zachránil a privliekol do chatrče.

Je to len ženská povera, Nessa, nemusíš tomu veriť, ale ak raz zatúžiš uzrieť v sne svojho budúceho manžela, vlož si pod vankúš rebríček.

Myseľ jej vravela, že je to celkom zbytočné, ale jej jem-
nocitné, dievčenské srdce napokon docielilo, že sa po-
stavila zo slamníka a zamierila k polici. Z drevenej
misky vybrala posledné sušené stebielko z minuloroč-
ných zásob a vrátila sa do postele. Potom rebríček s hl-
bokým smútkom v duši vložila pod vankúš a zložila
naň hlavu.

2

Ostrov Skye, Škótsko

Obloha zbledla z čiernej na tmavosivú a začínala ružovieť. Na brehu jazera Sneosdal na severozápade ostrova Skye stála rozpadnutá pútnická chatrč a z jej útrobov sa ozýval rozšafný smiech.

„Ach, Alexander MacLeod, ste vy ale pekný strážca pozemkov,“ zamrvila sa nahá žena v mužovom náručí. „Čo ak sa k Duntulmu blíži nepriateľ? A vy ste tu zatiaľ zavretý so mnou!“

Alexander sa v prítmí usmial na smelú slúžku. „Na strážni som nechal starého Fergussa, hranice ustriehne aj za mňa.“

„Fergus už má svoje roky,“ zakuvikala slúžka.

Alexander si odfrkol. „Na ostrove vládne pokoj. MacDonal dovci sa nezmohli na žiadny poriadny nájazd alebo útok, odkedy bol pred jedenástimi rokmi zavraždený posledný Pán ostrovov.“

„A čo jeho syn?“ domrzala slúžka ďalej.

V duchu prevrátil očami. Viac sa mu páčila, keď náruživo vzdychala a nerozprávala. „Angusovho syna krátko po jeho zavraždení zajali, ale už sme niekoľkokrát začuli, že sa mu s pomocou prívržencov klanu podarilo utiecť. Práve preto sme na našich pozemkoch začali držať v noci stráž.“

„Och, a nie je to nebezpečné?“

Alexander povýšenecky nadvihol obočie. „Je to stále len chlapec, ja z neho strach nemám.“

Slúžka vystrčila bradu a brnkla mu do nosa. „Kaž-

dý chlapec raz podrastie a stane sa z neho skutočný muž.“

Alexander ju poštekľil pod rebrami, v tejto chvíli nemal náladu viesť reči o mocenskej situácii a hrozbách na ostrove. „Aj ja som podrástol a potrebujem sa priučiť, ako obšťastniť ženu.“ Zadíval sa slúžke do šibalských očí a vkladil sa jej medzi oblé stehná. „Ďakujem, že si sa na to podujala.“

Dievča ho žiadostivo pohľadilo po svalnatom ramene. „Učiť láske takého krásneho mladíka je potešenie, kedykoľvek sa budete chcieť zdokonaľiť, som tu pre vás.“

„Viem,“ zatiahol laškovne.

„Čo keby som vás ešte čosi naučila, kým sme tu,“ vzrušene šeplo červenovlasé dievča, hltajúc ho pohľadom.

Alexander sa uškrnul a vyskočil zo slamy na rovné nohy. Pomedzi prehnité dosky chatrče si všimol vychádzajúce slnko. „Nabudúce,“ prisľúbil. „Teraz sa musím vrátiť k Fergussovi. Ak príde na Duntulm bezo mňa, budú sa ho vypytovať, kde som.“

Slúžka sa postavila a podišla k Alexandrovi, aby sa ho mohla opäť dotknúť. „Vari sa pred rodičmi nehanbíte za to, čo robíte?“

Zmienka o rodičoch mu vniesla do tváre vážnosť. „Matka s otcom nemusia vedieť, čo robievam v noci namiesto hliadkovania, a žiadam ťa, aby si sa na Duntulme ku mne nesprávala príliš dôverne.“

„Prečo nie?“ zasmiala sa, no striktne na ňu pozrel a zovrel jej prstami bradu.

„Pretože som to povedal!“

Úsmev jej razom skysol ako mlieko. „Každý panský syn sa priúča láske od ochotných slúžok, váš otec zaiste nebol výnimka.“

Alexander ju pustil a začal sa obliekať, krutý chlad začínajúcej jari mu prenikal až pod kožu. „Radšej čuš, nič o tom nevieš!“

„Viem toho veľa.“

Zazrel na ňu. „Môjmu otcovi bola súdená moja matka. Zakazujem ti o nich takto hovoriť!“

Dievča sa drzo uškrnulo a zbieralo si zo zeme šaty. „Veríte, že každému je niekto súdený?“

Alexander si utiahol opasok so zbraňou. „Uzatvoríme dohodu, dobre? Budeme sa schádzať v tejto chatrči, ak sa ti to so mnou páči, ale nezmeniš sa o tom pred živou dušou ani mi nebudeš klásť smelé otázky. V opačnom prípade sme tu dnes naposledy!“

Dievča trochu odulo pery. „Aký ste zrazu prísny, keď je po všetkom... Vari ma ani neodprevadíte na Duntulm?“

Alexander podvihol slúžke hlavu, aby mu pozrela do očí. „Máš tu predsa vlastného koňa. A ak by ťa chcel niekto potrestať, lebo si prišla na hrad neskoro a nepracuješ od svitu, povedz mi to a ja sa ťa zastanem. Inak rob všetko ako doteraz a nevšímaj si ma viac, než je nutné.“

Vtisol jej na líce letmý bozk a so sebavedomým úsmevom vyšiel na vzduch. Otrčil tvár zubatému slnku, ktoré prvými lúčmi nesmelo pohľadzalo trblietavú hladinu jazera uväzneného v náručí sivých drsných skál obrastených machom a zelenajúcou sa trávou.

Jeho sestra Kirsteen milovala súmrak, jeho, naopak, väčšmi uchvacoval úsvit. Nový deň, nová nádej, nový začiatok. Chvíľu zotrval na mieste, aby vstrebal nádheru začínajúceho sa dňa, ale mraky, čo sa už kopili zo severu aj západu a plachtili po oblohe ako divé husi, sľubovali, že kým nastane poludnie, zhltnú slnko bez stopy.

Privrel viečka a nechal do seba prestúpiť silu rozkvitajúcej jari. Na ostrove Skye nestačilo len narodiť sa Škótom, na prežitie bolo treba omnoho viac. Celým srdcom a celou dušou splynúť s divokosťou okolitej prírody. Prijatť jej drsnosť, nespútanosť a prirodzený kolobeh. V každom vetrom ošľahanom vrcholku hôr, v každej skale, na každom zelenom úbočí, v každej rastline a rieke, v každom zvierati a každej morskej vlne sa ukrývala jej neskrotnosť, opojná ako víno.

To isté platilo o klane. Nestačilo sa v ňom len narodiť, bolo treba zžiť sa s jeho podstatou, tradíciami a rešpektovať vôľu vodcu. V srdci k nemu pociťovať lásku a oddanosť. Bezvýhradne.

Z myšlienok ho vytrhli zvuky z chatrče. Vyšvihol sa do sedla, na ďalšie prekáračky so slúžkou už nemal čas ani náladu. Z východnej strany obišiel kopec, aby vyhľadal Fergussa. Našiel ho iba pol míle od jazera, vystretého a čulého.

„Aká bola noc?“ volal naňho už z diaľky.

Fergus si ho posmešne premeral od hlavy až po päty, vyhrnul si ľavý rukáv, poškrabal sa na predlaktí a odvetil: „Pokojná, a čo tvoja?“

Alexander stisol pery, snažiac sa zachovať vážny výraz. „Rovnako pokojná ako tvoja.“

Fergus vybuchol do smiechu a ani Alexander sa už nedokázal zdržať. „Keby som mal o dvadsať rokov menej, tiež by som po nociach obháňal slúžky, ale jeden z nás musí mať aj trochu zodpovednosti,“ poznamenal napokon.

Alexander sa dosmial a mierne urazene sa spýtal: „Chceš tým povedať, že v sebe nemám dosť zodpovednosti a vážnosti?“

Fergus pokrčil ramenami. „Len sa hneď nepajeď, veď ja ti doprajem, ale raz na to môžeme doplatiť.“

Alexander pevnejšie zovrel opraty. „Mali by sme sa vrátiť na Duntulm,“ precedil mrzko a bez zbytočných slov popchol koňa.

Fergus len bezmocne pokrútil hlavou a pustil sa za ním. Jazero ležalo od Duntulmu sotva desať míľ, o chvíľu boli pri pobreží. Alexander vyčkal, kým pred ním spustia padací most a otvoria bránu. Na nádvorie doklusal zamyslený a namrzený, no len čo zočil svoju mamu Catrionu, prinútil sa hodiť všetky chmúrne myšlienky za hlavu. Vychádzajúce slnko sa jej odrážalo v červeno-hnedých vlasoch, ktoré dosiaľ nestratili nič zo svojej sýtosti a lesku. Práve vďaka matke mali aj jeho hnedé vlasy jemný odtieň červenej.

„Už zase si si zobral nočnú hliadku?“ opýtala sa ustarostene.

Podišiel k nej a vtisol jej na líce bozk. „Otec vraví, že nesmieme poľaviť v ostražitosti, Angus MacDonald je síce mŕtvy, ale nepriateľstvo MacLeodovcov a MacDonalducov sa neskončilo, nehovoriac o tom, že Angusovmu synovi sa podarilo utiecť zo zajatia.“

„Tak sa mi vidí, že niekedy zabúdaš na to, že Angus MacDonald bol môj nevlastný brat, že i ja som bola kedysi MacDonalduová.“

„Nezabúdam, že ste dcérou Pána ostrovov, lenže dnes si musíme zvoliť, či sme MacLeodovci alebo MacDonalduovci, inej cesty niet.“

„Viem,“ šepla Catriona a kvôli synovi sa usmiala. „Ale keď už o tom vravíš, patrilo by sa, aby sa klan MacLeodovcov rozrástol o ďalšie potomstvo. Si už dospelý muž, Alexander.“

Prudko vtiahol do pľúc vzduch, už tušil, kam tento rozhovor povedie, živo si predstavoval všetky reči o spojenectvách, ktoré by mohli dosiahnuť jeho svadbou.

„Ožením sa, až keď nájdem ženu, čo bude aspoň spo-
lovice taká krásna a odvážna ako vy, matka.“

„Tak to sa sotva niekedy oženíš,“ ozval sa mu za chrb-
tom otec.

Matka sa aj po rokoch manželstva po mužových slo-
vách zapýrila a Alexander sa potmehúdsy usmial. „No
vidíte, neuspokojím sa s hocičím.“

„Ale tvoja matka má pravdu, Alexander. Hoci teraz
na ostrove Skye vládne zdanlivý mier, neznamená to,
že potrvá naveky. Si najstarší, si dospelý a mal by si po-
mýšľať na plodenie potomkov.“

„Stavím sa, že na to myslí neustále,“ zakričal Fer-
guss, vedúc kone do stajne.

Catriona podvihla obočie. „Čo tým chcel Fergus na-
značiť?“

Alexander v duchu zavrčal. „Len domíza, veď ho po-
znáte.“

„Bol si v noci na hliadke?“ zmenil odrazu Norman Mac-
Leod tému.

Alexandrovi už do smiechu nebolo, pod otcovým prís-
nym, podozrievavým pohľadom sa cítil ako malý chlapec,
čo sa dopustil nejakého hrozného prehrešku. „Hm, vlastne
áno,“ prisvedčil vyhýbavo.

„Nič pozoruhodné sa nedialo?“

Alexander zaváhal, usilujúc sa z otcovho vážneho po-
hľadu vybadať, či sa pýta, lebo vie o synových výčinoch
počas hliadok, alebo iba prejavil obyčajný záujem.
„Sám ste to predsa pred chvíľou povedali. Posledné ro-
ky vládne na ostrove pokoj.“

„Iba preto, že syn Angusa MacDonalda bol dlho v za-
jatí, no idú chýry, že sa vrátil na svoje majetky. Dokon-
ca sa ku mne doniesli aj dohady, že sa pokúša uzatvoriť
spojenectvo s Anglickom, aby obnovil vládu nad os-